

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 września 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna – Bułgaria) – Asparuchowo Lejk Inwestmynt Kympani OOD/Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno osiguritełna praktika” Warna pri Centrałno uprawnlenie na Nacionałnata agencija za prichodite

(Sprawa C-463/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 24 ust. 1, art. 25 lit. b), art. 62 ust. 2, art. 63 i art. 64 ust. 1 — Pojęcie „świadczenia usług” — Usługi doradztwa świadczone w ramach umowy abonamentu — Zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego — Konieczność dowodu na faktyczne świadczenie usług — Wymagalność podatku)

(2015/C 354/13)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Asparuchowo Lejk Inwestmynt Kympani OOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno osiguritełna praktika” Warna pri Centrałno uprawnlenie na Nacionałnata agencija za prichodite

Sentencja

- 1) Artykuł 24 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „świadczenia usługi” obejmuje umowy dotyczące wykonania na rzecz przedsiębiorstwa, usług doradztwa w szczególności prawnego, gospodarczego i finansowego w ramach abonamentu, w zakresie których usługodawca jest do dyspozycji zleceniodawcy w okresie trwania umowy.
- 2) Jeżeli chodzi o umowy dotyczące usług doradztwa w ramach abonamentu, takie jak w postępowaniu głównym, art. 62 ust. 2, art. 63 i 64 ust. 1 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego i wymagalność podatku następują z upływem okresu, za który ustalono zapłatę bez względu na to, czy i ile razy zleceniodawca skorzystał z usług usługodawcy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 439 z 8.12.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 8 lipca 2015 r. – Leopoldine Gertraud Piringer

(Sprawa C-342/15)

(2015/C 354/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca i strona wnosząca skargę rewizyjną: Leopoldine Gertraud Piringer

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 1 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 77/249/EWG⁽¹⁾ mającej na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może wyłączyć poświadczanie autentyczności podpisów na dokumentach, które są niezbędne dla ustanowienia lub przeniesienia praw do nieruchomości, ze swobody świadczenia usług przez adwokatów i radców prawnych oraz zastrzec wykonywanie tych czynności dla notariuszy?
2. Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu państwa rejestru (Austria), zgodnie z którym poświadczanie autentyczności podpisów na dokumentach, które są niezbędne dla ustanowienia lub przeniesienia praw do nieruchomości, jest zastrzeżone dla notariuszy, co powoduje, że oświadczenie o autentyczności podpisu dokonane przez adwokata prowadzącego działalność w Republice Czeskiej w jego państwie siedziby nie jest uznawane w państwie rejestru, mimo że zgodnie z prawem czeskim takie oświadczenie ma skutek prawny urzędowego poświadczenia,

w szczególności ponieważ

- a. kwestia uznania w państwie rejestru oświadczenia w sprawie autentyczności podpisu na wniosku o wpis do księgi wieczystej dokonanego w Republice Czeskiej przez adwokata mającego tam siedzibę dotyczy merytorycznego świadczenia usługi przez adwokata, której nie mogą świadczyć adwokaci w państwie rejestru, i odmowa uznania takiego oświadczenia nie podlega zatem zakazowi ograniczeń

lub

- b. takie zastrzeżenie jest uzasadnione w celu zagwarantowania zgodności z prawem i pewności prawnej aktów (dokumentów dotyczących czynności prawnych) i dlatego służy nadrzędnym względem interesu ogólnego, a ponadto jest konieczne, aby osiągnąć ten cel w państwie rejestru?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, Dz.U. L 78, s. 17.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberste Gerichtshof
(Austria) w dniu 15 lipca 2015 r. – BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische
Postsparkasse AG przeciwko Verein für Konsumenteninformation.**

(Sprawa C-375/15)

(2015/C 354/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberste Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu odwoławczym: BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG

Strona pozwana w postępowaniu odwoławczym: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE⁽¹⁾ dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r.] w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o usługach płatniczych) w związku z art. 36 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w taki sposób, że (mająca postać elektroniczną) informacja, przekazywana w ramach [świadczenia usługi] bankowości elektronicznej (e-banking) z banku do skrzynki mailowej klienta, w efekcie czego klient ten może uzyskać dostęp do tej informacji klikając na nią już po zalogowaniu na stronie internetowej oferującej usługę bankowości elektronicznej (e-banking), jest dostarczana temu klientowi na trwałym nośniku?